

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: J. C. P. C., narozený dne XXX
pobytem na území republiky XXX
státní příslušnost XXX
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2021, č. j. MV-79326-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhá svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 24. 3. 2021, č. j. OAM-5783-68/TP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

2. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Prvostupňový orgán postupoval podle žalobce v rozporu se zásadou materiální pravdy, když nezjistil řádně skutkový stav. Žalobce má za to, že prvostupňový orgán ho měl vyzvat k prokázání onemocnění COVID-19 jeho poskytovatele příjmu. Prvoinstanční správní orgán tak neučinil a žalovaná k tomuto uvedla, že „*v tomto případě se jedná o řízení o žádosti a důkazní břemeno leží primárně na odvolateli*“. Žalobce má tedy za to, že došlo k porušení § 3 a § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).
3. Dále podle žalobce se žalovaná nesprávně ztotožnila s tvrzením prvostupňového orgánu, že požadované příjmy žalobce nebyly dostatečně prokázány. Smlouva o zajištění příjmu, předávací protokol o přijetí částky 32 400 Kč v hotovosti a potvrzení o přijetí částek ve výši 16 200 Kč a 30 870,43 Kč jsou dostatečným prokázáním jeho příjmů.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života dle ustanovení Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“) a judikatury Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Žalobce odkazuje na konkrétní kritéria, kterými se rozhodující orgány musí v obdobných případech řídit tak, jak stanovil Evropský soud pro lidská práva. Dle žalobce je žádoucí neposuzovat jednotlivá kritéria izolovaně, ale naopak ve vzájemných souvislostech. Žalobce dále uvádí, že v jeho případě je nutné postupovat v souladu s Úmluvou, jelikož se jedná o takzvaného „usídleného cizince“. Žalobce připomíná, že na území České republiky žije již 15 let a jeho vazby v České republice jsou výrazně silnější, než v zemi jeho původu.
5. Prvoinstanční správní orgán i žalovaná měli dle žalobce nalézt spravedlivou rovnováhu mezi zájmy žalobce a protichůdným veřejným zájmem. Na podporu svého tvrzení žalobce odkazuje na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 2. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09 a ze dne 4. 12. 2012, Butt proti Norsku, stížnost č. 47017/09. V posuzovaném případě však správní orgány nedošly k nalezení zmíněné rovnováhy a žalovaná pouze uvedla, že žalobce „*neuvekl žádné důkazy, které by nasvědčovaly, že zamítnutí podané žádosti je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života*“.
6. Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 19. 8. 2021 navrhuje zamítnutí žaloby a k meritu věci uvádí, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě odmítá jako nedůvodné. V podrobnostech žalovaná odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce v žalobě nevznesl žádný nový relevantní argument, který by zpochybňoval napadené rozhodnutí.
7. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaná konstatuje, že finanční prostředky poskytované z uvedené smlouvy nebyly poskytovány pravidelně, tudíž nebyla splněna podmínka uvedená v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dodává, že žalobce své tvrzení o onemocnění poskytovatele příjmu nemocí COVID-19 ničím nedoložil. V podrobnostech žalovaná odkazuje na odůvodnění v napadeném rozhodnutí.
8. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná uvádí, že žalobce nepřiměřenost v odvolacím řízení nenamítal. Ačkoli si je žalovaná vědoma délky pobytu žalobce na území České republiky, z Cizineckého informačního systému nevyplývá skutečnost, že by žalobce měl bližší rodinné vazby na území České republiky. Zamítnutím žádosti žalobce nebylo zasaženo do jeho práv ve smyslu Úmluvy, neboť mu není bráněno podat novou žádost o stejné nebo nižší pobytové oprávnění. Samotným zamítnutím dle žalované není žalobci znemožněn

jeho budoucí pobyt na území České republiky. Žalovaná tedy neshledává napadené rozhodnutí za nepřiměřené.

9. U jednání dne 9. prosince 2022 zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách. Žalovaný zaslal soudu včasnou omluvu s tím, že souhlasí, aby jednání proběhlo bez jeho účasti.
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
12. Podle § 75 odst. 2 písm. b), zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 *Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
13. Podle § 71 odst. 1, zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 *za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim9d cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem9e nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.*
14. Podle § 45 odst. 2 správního řádu *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě.*
15. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť prvostupňový orgán postupoval podle žalobce v rozporu se zásadou materiální pravdy, když nezjistil řádně skutkový stav. S uvedeným tvrzením se soud neztotožnil, neboť správní spis je dostatečnou oporou pro vydaná rozhodnutí.*
16. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu dne 20. 4. 2017. Prvostupňový orgán vydal dne 5. 2. 2018 rozhodnutí č. j. OAM-5783-35/TP-2017, kterým žádost zamítl. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná

rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018 č. j. MV-36346-4/SO-2018. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019 č. j. 6 A 97/2018-48 bylo rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018 č. j. MV-36346-4/SO-2018 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Následně žalovaná vydala dne 25. 2. 2020 rozhodnutí č. j. MV-36346-17/SO-2018, kterým zrušila prvostupňové rozhodnutí č. j. OAM-5783-35/TP-2017.

17. V rámci nového projednání, protože doložené doklady již nebyly aktuální, prvoinstanční správní orgán vyzval žalobce výzvou ze dne 24. 7. 2020 k odstranění vad žádosti. Žalobce byl vyzván mimo jiné i k předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky. Dne 13. 10. 2020 v návaznosti na výzvu předložil žalobce prvoinstančnímu správnímu orgánu smlouvu o zajištění příjmu uzavřenou mezi panem F. A. M. (dále jen „poskytovatel příjmu“) a žalobcem ze dne 18. 9. 2020; touto smlouvou se zavázal poskytovatel příjmu vyplácet žalobci pravidelnou měsíční částku 16 200 Kč splatnou vždy k 15. dni v každém kalendářním měsíci na bankovní účet žalobce.
18. Podmínkou pro uznání příjmu ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 je pravidelnost příjmu. V případě žalobce však pravidelnost příjmu z předložených dokladů nevyplývá. Žalobcovy příjmy byly vypláceny nepravidelně a v různě vysokých částkách neodpovídajících uzavřené smlouvě s poskytovatelem příjmu. Deklarovaná částka 16 200 Kč byla vyplacena pouze dne 21. 10. 2020 (za listopad téhož roku). Dne 18. 9. 2020 byla žalobci vyplacena v hotovosti částka 32 400 Kč (za měsíce září a říjen téhož roku). Následně byla žalobci až dne 2. 2. 2021 vyplacena částka 30 870,43 Kč (za předcházející 3 měsíce). Nepravidelnost příjmů žalobce je zcela zjevná.
19. K námitce žalobce týkající se nezákonnosti rozhodnutí ve smyslu porušení § 45 odst. 2 správního řádu soud považuje za nutné poznamenat, že vzhledem k povaze řízení (řízení o žádosti), důkazní břemeno skutečně leží primárně na žalobci (jak správně poukázala žalovaná v napadeném rozhodnutí). Pokud žalobce chtěl být v řízení o žádosti úspěšný, mohl a měl navrhnout takové důkazy, které by nevedly k zamítnutí jeho žádosti. Pokud žalobce důkazy, svědčící v jeho prospěch nepředložil, přestože k tomu byl prvostupňovým orgánem vyzván (jakož i poučen, že z předložených podkladů musí být „*patrná a prokazatelná výše příjmu, jeho stálost a pravidelnost*“) jde to k jeho tíži. Lze dodat, že správní orgán není povinen žalobce opětovně vyzývat k doložení podkladů. Žalobci byla v daném případě poskytnuta dostatečná lhůta k doplnění požadovaných dokumentů. Pokud žalobce v souladu s výzvou ze dne 24. 7. 2020 ve stanovené lhůtě nedoložil potřebné podklady, z nichž by jednoznačně vyplývalo, že disponuje dostatečným a pravidelným příjmem, nelze považovat postup správního orgánu za nezákonný.
20. Soud nepřisvědčil ani žalobci, že správní orgány měly žalobce vyzvat k prokázání onemocnění nemocí COVID-19 jeho poskytovatele příjmu, která dle žalobce měla způsobit nepravidelnost příjmu. Pokud nějaká skutečnost žalobci zabránila v doložení příjmů v souladu s výzvou, měl tuto skutečnost správnímu orgánu sdělit a doložit. Nelze po správním orgánu požadovat, aby se v průběhu řízení domýšlel, z jakého důvodu nebyly podklady ze strany žalobce předloženy v bezvadné formě. Zcela jistě pak správnímu orgánu nemohlo být bez přičinění žalobce známo, zda, popř. po jak dlouhou dobu poskytovatel příjmu onemocněl. Z žalobních tvrzení pak ani nevyplývá, jak souvisí onemocnění poskytovatele příjmu s (ne)pravidelností poskytování příjmu žalobci.
21. Soud tedy neshledal postup správních orgánů v průběhu řízení nezákonným a první žalobní bod je proto nedůvodný.

22. *Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k jeho silným vazbám na Českou republiku a poukazuje na nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života dle ustanovení Úmluvy.*
23. Ani tento žalobní bod soud neshledal důvodným. Žalovaná vzala veškeré možné důvody nepřiměřenosti v potaz, zhodnotila současný pobytový status žalobce, jeho rodinné vazby na území i zemi původu a jeho ekonomické poměry. Soud k tomu dodává, že žalobce nadto nepřiměřenost v odvolacím řízení nenamítal a ani v žalobě neuvedl žádné vážné důvody nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.
24. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34 *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného.“* Z citovaného rozsudku je patrné, že správní orgán má posoudit přiměřenost každého rozhodnutí individuálně a dle soudu tak v posuzovaném případě učinil. Jak žalobce poukázal v žalobě, skutečně na území České republiky žije již delší dobu. Tento samotný fakt však nezakládá namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá (dle Cizineckého informačního systému), že žalobce nemá žádné dohledatelné rodinné vazby na území. Co se dále týče ekonomických poměrů žalobce, právě tyto poměry byly důvodem zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, jelikož (jak bylo výše rozebráno) žalobce neprokázal, že disponuje dostatečnými finančními prostředky k pobytu na území České republiky. V tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřené. Rovněž nelze úspěšně tvrdit, že žalobce nemá k zemi původu žádný vztah, neboť z jeho cestovního dokladu vyplývá, že zemi původu opakovaně navštěvuje. Vazby na zemi původu jsou tak zachovány.
25. Ohledně tvrzení žalobce, že bylo zasaženo do jeho práv ve smyslu čl. 8 Úmluvy, soud konstatuje, že zamítnutím žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, není žalobci bráněno, aby podal žádost novou, a to o obdobné, nebo o nižší pobytové oprávnění. I s ohledem na tuto skutečnost, není tudíž námitka nepřiměřenosti důvodnou. Vzhledem k výše uvedenému soud konstatuje, že i další námitka žalobce, že *nedošlo k nalezení rovnováhy* mezi zájmy žalobce a veřejného zájmu, není důvodná.
26. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobce a zároveň žalobci není znemožněno požádat o jiné pobytové oprávnění na území České republiky. Blíže soud odkazuje na strany 8 - 9 prvostupňového i napadeného rozhodnutí, kde správní orgány přiměřenost dopadů rozhodnutí podrobně posoudily, přičemž soud se s těmito závěry ztotožňuje.
27. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností

nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu